

Munkáltatás: 41.**Énekek: Ré. 3; 33; 113; 274. Jertek énekeljünk! 141; 156; 163; 198. Harangszó 17; 39; 51; 52.**Bevezetés

Emlékeztek, milyen helyzetbe került Izrael népe Egyiptomban, miután új király került az ország trónjára? Parancsot adott, hogy minden újszülött héber fiút el kell pusztítani, azonnal a Nílusba kell dobni.

Miért rendelkezett így a fáraó?

Mert látta, hogy a héberek gyorsan sokasodnak, nagyon megerősödtek és már félt tőlük az uralkodó.

Történet

Nagy lett a rémület Jákób utódai között. Mindenki rettegett, mikor lesi meg szomszédja a családjukat; fiú vagy leány születik-e náluk. Amelyik családban kisbabát vártak, ott a szülők állandó rettegésben éltek, és csak azt kívánták, bárcsak kislányuk születne.

Ebben az időben történt, hogy Amrák és Jókebed, akiknek már volt egy fiuk és egy lányuk, újra kisbabát vártak. Nagy örömükre megszületett gyermekük, és fiú lett. Boldogok voltak, hiszen a gyermek Isten ajándéka.

De nagy gondjuk is volt a fáraó parancsa miatt, mégsem féltek tőle. Jókebed magánál tartotta újszülött fiát, aki különösen szép és egészséges volt. Három hónapig rejtgette, ügyeskedett, hogy ne tudja meg senki. Hogy miként sikerült ezt elérnie, arról nem ír a Biblia. De az Úr gondoskodott róla, hogy ne vegyék észre a gyermeket.

Aztán Jókebed fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, hogy vízhatlan legyen, aztán belerakta a fiúcskát, kivitte a Nílus partjára, majd elhelyezte a magasra nőtt nád között, Istenre bízva.

A gyékénykosár éppen azon a helyen volt, ahová a fáraó lánya minden reggel kijárt udvarhölgyeivel, hogy megfürödjön a Nílusban. Most is így történt. Mirjám – a csecsemő nővére – látta, hogy közelednek.

Míg udvarhölgyei a vízparton sétáltak – talán hogy a kíváncsiskodókat távoltartsák – a hercegnő bement a vízbe. Egyszer csak észrevette a nád közé rejtett kosarat. Kíváncsian húzatta ki a szolgálójával. Meglátta benne a fiúcskát, és megszánta. Mindjárt látta, hogy „a héberek gyermekei közül való”. Elhatározta, hogy megmenti a vízbefúlástól, örökbe fogadja.

Mirjám odalépett a hercegnőhöz. Felcsillant előtte öccse megmentésének lehetősége. „Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd táplálja a gyermeket?” - kérdezte. S természetesen az anyjára gondolt.

A hercegnő szívesen fogadta a jó ötletet. Amikor Mirjám az anyjával, Jókebeddel visszatért, megparancsolta: „Vidd magaddal ezt a gyermeket, és szoptasd! Megadom jutalmadat.”

A kisfiú újra hazakerült. A hercegnő miatt senki sem merészelte már ezt a gyermeket a Nílusba dobni.

Nem olvasunk arról, hogy amíg édesanyja gondoskodhatott róla, nevet adott volna neki.

Elérkezett az idő, amikor a fiúnak el kellett hagynia szülőházát, búcsút kellett vennie szüleitől, testvéreitől.

Elég nagy lett ahhoz, hogy elvigyék a palotába, a fáraó leányának parancs szerint. A kis zsidóból herceg lett, a fáraó leánya saját fiaként fogadta. Egyiptomi nevet adott neki: Mózes. Azért nevezte így, mert a vízből mentette ki.

Befejezés.

Így gondoskodott az Úr Mózesről. Nemcsak a biztos haláltól mentette meg, hanem úgy vezette, hogy kora legjobb nevelését kaphassa, s ezáltal készüljön későbbi küldetésére.

Mózes a fáraó udvarában maradt negyven éves koráig.